

מאושרת ומרגיש שבנית לא חסר רבר. עד שפתאום, בלילה אחד, העירה אותו. אמו ואמרה לו שצריך לעזוב את הבית. המישהפה עזבה בלילה, ובבוקר מצא את עצמו בלבנון, במחנה הפליטים, כמצאיות חדשה, שבה נאלצו לעמוד בתור כדי לקבל מזון מסוכנות הסעד של האו"ם. לימים חזרה המישהפה לשטח ישראל — אך לא לכפר מולדתם, כי הכפר, על בתיו, נהרס ונמחק.

"אני זוכר", אמר שילוח לירדני, "אך באו להודיע לנו בכורדיסטאן שאנחנו עולים לישראל. אמרו לנו אז שלא נקח כלום, כי בישראל מונח הכל על הגר. אתה רוצה אוכל? לוקח, רוצה בגדים? לוקח. מה שאתה רוצה יש על הגר."

"אבא שלי רצה לקחת קצת תכשיטיים וזהב כדי שתהיה נדונה לבנות, אבל חזרו ואמרו לו שלא יקח כלום, ששם יש הכל."

בית במיתקברות. שילוח נר לר בעירמחוז סטנה בצפון פרס, שהיה תה ידועה בטטיחים המשבחים שלה, אך מישהפתו לא לקחה איתה אף שטיח אחד.

אחרי הכנות מועטות הובלו יהודי אותה העירה לטוראן, ברובם לישר אל. שם שוכנו בבית הקברות היהודי של עיר-הבירה.

ההמתנה התארכה, ופעילי העלייה סיפקו לעולים הפוטנציאליים חומר בניין, כדי שיוכלו לבנות בבית-הק ברות בתים ארעיים.

זו היתה חרות-היצירה, נזכר שיי לוח. "בנינו בית לתפארת, וכך גרנו במשך תשיעה חודשים בבית-הקברות. אחר-כך, כשהגיע זמנו לעלות לישראל, אבא שלי מכר את הבית למישהפה אחרת שהמתנה לעלייה."

אבא אמר: "טעיתיי" החרווה נמשכה עד שהגיעה המישהפה לישראל ב-1950. שם, במתנה-האזורים העצום שבו שוכנו כיתר עם אלפי עולים אחרים, נגמרה ההלוואה והתנפץ אל מול המציאות המרה.

פיתאום היינו צריכים לעמוד בתור כדי לקבל מזון, סיפר, "ואבא שלי, שבכל בוקר בתפילה ביקש מאלוהים שלא יהא לו לפשוט יד, היה צריך לעמוד בתפילה הזו ולקבל מזון. זה היה נורא. ואז, בפעם היחידה בחיי, הוא התייחס לעלייה ארצה ואמר: "טעיתיי" ומאז לא דיבר עוד על הנושא."

כך מרגיש שילוח החרווה כמעט מלאה עם הפליטים הפלסטיניים. שילוח הוא שחקן פופולארי ביותר. אין הוא יכול ללכת בשקט ברחוב, משום שעל כל צעד ושעל עוצרים אותו אוהדים ומעריצים. לפני חודשים אחרים החליט להעלות הצגת-יחיד, ובה לספר בעברית חלק מן הסיפורים והשירים הפלסטיניים.

זו היתה עבודה של חודשים רבים, שבהם אסף חומר. כל מה שיצא בהוצאות מוכרות היה ניבורים בשמש של ע'סאן כנפאני, איש החזית העממית שנהרג בפגיעות בכיורות, שיצא בהוצאת מיפרש, וקובץ סיפורים פלסטיניים, שיצא בהוצאת נקד.

אצל סמיה אל-קאסם קיבל שילוח חומר נוסף וגם הרבה התלהבות ועידוד. המשוררים והסופרים שמתו והתרגשו מן העובדה שחומר שלהם יקבל הכרה בין היהודים בישראל. אחרי שסיים את בחירת החומר ועריכתו, התחיל לעבוד ביתר עם הבימאי משה קליף המוסיקאי יתאשר אליאס מאשפרע, המלווה את ההכנסת בנגינה בעוד ובכינור, והוא גם זה שהלחין ועיבד את המוסיקה.

כשהצהגה היתה מוכנה רצה שילוח לחפש מפיג כדי שידא להפצת ההצגה ולמימונה. הוא פנה בתחילה לאונדה רחבה בין-דתית, שלח לה את החומר הכתוב של ההצגה, אך לא קיבל תשובה ממשית גם אחרי חודשים רבים. העולם הזה 2629

הענד של המדינה

בעת הגשת כתב-האישום נגד עורך-הדין רונלד חיים, התברר כי עדה-המינה המעידי נגרו, וכנראה נגד יתר המעורבים בפרשיית-ההשחיתות בכתב-המישפט באיוור תל-אביב והמרה, כז, יהיה אדם בשם יהודה פרנקל, מאכער, שהיה שותפו של עורך-הדין חיים לכל הפשעים המיוחסים לו.

פירטי-האישום המיוחסים לעורך-הדין חיים כפי שהם מופיעים בכתב-האישום שהגיש נגרו התבטעה הלנה כיליק, הם חמורים, מוריס, ונוגעים למעט בכל שטחי המערכת המישהפה. פירטי-האישום אתה מתייחס לפריצה למישרד לרישום-מקרקעי, או בשמו העממי — הטאבו. פירטי-האישום אתה עוסק בגניבת תיקים ממישרדו של עורך-הדין, כדי לשבש הליכים בתיק הצאה-לפועל. ופירטי-האישום אתה עוסק בשחיתות בענייני בית-הדין-המישהפה לתע-כזה.

ככל אתה מפרשיות אלה היה יהודה פרנקל, שנגדו לא הוגש כלל כתב-אישום, המבצע העיקרי של העבירות. קשה להניח כי הפרקליטות היתה מוכנה לוותר על הגשת אישומים נגד פרנקל, שפרץ, איים על עדים בנוח-

השמועות העקשניות על מעורבותם של שופטים בפרשת-שוחד, הן נכונות. לפני חודשים פנו העיתונאים לשופט אריה אבנארי, כדי שייסד את אישור-הפירסום מעל הפרשה. הם טענו כי במשך השנה לא נעשה מאומה, לא הוגש כתב-אישום נגד איש ואף לא נגד פרנקל עצמו. השופט לא הסיד את אישור-הפירסום, אך רמז כי יעשה זאת בקרוב.

למתרת עצה המישהפה את מזכיר בית-הדין-המישהפה לתעבורה בתל-אביב אברהם פלאי, ולאחר יום נוסף גם את יחיאל ברעמי, המזכיר הראשי של בית-הדין-המישהפה בתל-אביב ומעצ-רם שנמר כסוד.

כעבור חודש פנו שוב העיתונאים לשופט אבנארי והוא נעתר לבקשתם והסיר חלקית את צו אישור-הפירסום שהיה על הפרשה. המישהפה המשיכה במעצרה ועצרה גם את עורך-הדין חיים ועורך-הדין רן גולן, העוסק בעיקר בענייני תעבורה. משם של עצירים נוספים טרם הותר לפירסום.

מה שברור הוא כי פרנקל לא נעצר שוב, לא הוגש נגדו כתב-אישום והוא היה חופשי משך כל השנה שקדמה למעצרים. קצת הוא מפיע כעד

במיראה אתר ייצג עורך-הדין חיים לקח בשם אכטנברג, שנגדו עמד פסק-דין כספי שהוגש לבצוע במישרד-ההוצאה-לפועל. התובע בתיק ייצג על-די עורך-הדין מנתם ויוסיטה, מדובר איכנגידול בתל-אביב. כדי למנוע

את ההוצאה-לפועל, ביקש עורך-הדין חיים מפרנקל שיפרוץ למישרדו של יוריסטה וישמיד את התיק. פרנקל עשה כבקשתו, ושיפר אותה על-דרכך שגנב עוד 40 תיקים, כדי לטשטש את העיבוד. גניבת התיק לא חיסלה את החוב, עורך-הדין יוריסטה שיחזר את תיקו על-פי הרישומים בהוצאה-לפועל, והמשיך בפעולתו נגד אכטנברג.

המיקרה הרביעי קשור לפרשת תב-רת המורה, שמנהלת, אורון רונבאום, נעצר לפני שנה בקשר למתן שוחד. מישהפתו של רונבאום מנתה לפרנקל, וביקשה ממנו לעזור לה לפעול לשיחרורו. הוא הפנה את המישהפה לעורך-הדין חיים.

שני השותפים שקרו, על פי כתב-האישום, קשר להזנת את מישהפת רונבאום, וטענו כי ישחוד קציני-מישהפה טרה כדי לשחוד את העציר. הם לקחו מבניה-המישהפה סכום של 1200 דולר, והתחלקו בכסף.

בעקבות פרשת חברת הסהיר נעצר גם פרנקל. מעצרו האריך במשך 60 יום, והוטל אישור-פירסום על שמו ועל הפרשה. פרנקל פנה לבית-הדין-המישהפה העליון וביקש הסרת אישור-הפירסום על שמו. אז החליטה המישהפה לשיחררו בערובה. והאיסור על פירסום שמו נשאר כעינו.

שני עיתונאים חרצים, מרסל וזהר ירחקאל אידים מידעות אחרונות, לא ילדו מה-פרשה. הם היו סקרנים מאוד לגלות מה באמת קרה בפרשה, ואם

מציון ניסים, מנהל צווחא. זה הסביר לשילוח שצווחא אינה מפיקה, ואמר שהוא ישמח לעזור, אם שילוח יביא את המימון בעצמו.

בצווחא הציעו לו להעלות קטע מההצגה במיסגרת יוסחיאטרון שער כז 29 בספטמבר לקנינים שונים. שילוח הציג חצי שעה מההצגה, אך איש מהקניינים לא העז לרכוש אותה, למרות שהסיפורים בה אינם סיפורי-מחאה, אלא סיפורים אישיים אנטישמיים. שילוח ניסה לפנות למפיג פרטי, אך זה טען שהיה מעדיף סיפור-פול-קלור על אמנות, שהוא מעוניין בהצגה מצחיקה ומשעשעת, ולא רצינית וק-שה.

המפתח נגד עורך-הדין חיים, בכתב-האישום הראשון שהוגש בפרשה.

פריצה למצודת זאב

פרשייה של חברת הסהיר היתה כנראה האחרונה בסידרת שיתוף-הפעולה בין עורך-הדין והמאכער. אולם בכתב-האישום מפורטות עוד שתי עבירות משנת 1985.

על פי כתב-האישום נתן עורך-הדין חיים מפרנקל סכום של 1000 דולר כדי לשחד פקד בית-הדין-המישהפה לתעבורה, כדי לבטל פסילת רישיון נהיגה של גברת בשם רליה בך-לי, בתו של קבלן מרמת-גן, שהיה לקוח של עורך-הדין חיים. כתב-האישום אינו מפרט אם אמנם נתן הסכום כשוחד, ואם כן — למי נתן. מאחד שעכשוויו כבר ידוע כי מזכיר בית-הדין-המישהפה לתעבורה בתל-אביב נעצר בארזונה, אפשר לשער כי הוא מעורב בעניין.

הפרשייה האחרונה אינה קשורה לבתי-הדין-המישהפה אלא לתנועת-החרות. פרנקל ועורך-הדין חיים, שניגס חברת תנועת-החרות, התערבו בעניין תלונה שהגיש אורון בורשטיין, איש החוז מרעננה, למישהפה. בדרשטיין התלונן על יוזפים שעשה פלג אחד במפלגה. עורך-הדין חיים קשר עם פרנקל לפי רצן למצודת זאב, להוציא משם מיס-מכים, לעשות בהם שינויים ולהחזירם למקום.

הוא שלח את החומר של ההצגה למטה שילוח הגותה 40, שם קראו אותו בעיון והסבירו לו שההצגה אינה מת-אימה לשום מיסגרת, וכי הם מתעסקים רק בתיאטרות ממוסדים ומוכרים.

או הגיע לעדה בנחום, המנהלת האמנותית של תיאטרון בית-לנסין. היא התלהבה מהחומר ולקחה את ההצגה תחת חסות בית-לנסין.

אני רוצה, אמר שילוח, להציג בעיירות-פיתוח, בשכונות, בבתי-ספר. זה ערכי-תיאטרון לכל רבר. זה לא עוד מחוה על מחאה וקפיחה, אבל כל רבר שיש לו נגיעה לסיפור הפלסטיני והפך למשור יוצא-דופן."

אבי (למטה), העולם הזה

נאשם חיים ואשתו פריצה ג'סיפון' בסיסמכים

לפי כתב האישום פרץ אמנם פרנקל בדצמבר 1985 למצודה, נטל את המיסמכים ומסרם לעורך-הדין חיים, שחיכה לו במכוניתו. אחרי שעתיים והחזרו המיסמכים למקומם על-ידי פרנקל, שפרץ שוב למישרד באותה הדרך שבה נכנס קודם. הפריצה היתה כלכך מוצלחת עד שאיש לא הבחין בכך, המישהפה לא קיבלה תלונה על פריצה למצודת זאב ועל "סיפול"

איזמים בעצות של "עזי", שוחד שלא שולם, פריצה ל"מצודת זאב" ולטאבו — עלילותיהם של המאכער ועורך-הדין

במיסמכים שם. עורך-הדין חיים הוא גבר ממוצע קומה תנאה-למראה. הוא בן למישהפה עיראקית מכובדת. אביו היה מנהל סניף אל-על' בבניה אידופית, ואחיו, גם הוא עורך-דין. חיים נשוי עם אשה צעירה ונאה, שחינקה אותו בחום בצאתו מאולס-המישהפה. הוא טען בבית-הדין-המישהפה כי הוא סובל מלחץ-דם גבוה ואינו מקבל תנאים הולמים במעצר.

סניגורו של חיים, עורך-הדין חור תיק יתרה עצמו, ביקש את חזית הדין במעצר עד תום-ההליכים לשבוע הבא, כדי שיוכל ללמוד את התיק. כאשר גיע מועד הדין בתיק עצמו, ועדה-המינה יתרה פרנקל יעלה לרוכן העדים, מתכה לו מיפגש קשה מאוד עם הסניגור החריף. עצמו ידוע כבכאי בחדאי לשבור את פרנקל על רוכך העדים. מאחר שכבר בכתב-האישום מרספר שפרנקל שיקר אף לישותפו, עד רך-הדין חיים, ונטל ממנו כסף לשוחד שלא נתן כלל, הרי שתהיה זו קרקע פוריה לחקירה נגדית.

אבל יתכן כי הסניגור לא יתאזר בסבלנות עד המישהפה עצמו, אלא יעלה את פרשת עדה-המינה כבר בדין על המצע עד תום ההליכים, ונסה להשחיד את עדה-המינה ולגלות את עברו הפלילי, אם יש לו כזה. פרנקל, הוא יככח הרבה בנתי-המישהפה בעתיד הקרוב.

כאשר נשאל אם הצגה זו עלולה לפגוע בקאריירה ובפופולאריות שלו, אמר שילוח: "ממרומי 46 שנותי, הקאר ריידה שלי כשחקן לא כלכך חשובה בעיני. אמן העומד מאחורי הברכים לא לוקח בחשבון שיקול טיפשי כמו אם זה פוגע בקאריירה שלו או לא.

אני חושב שדווקא מפני שאני פר-פלרי בחברה המיורחית, השוכנת ברר בה בגטאות של עיירות-הפיתוח והש כונות, אני יכול להתקבל טוב בהצגה זו. אני בא אליהם מתוך אהבה, ולכן לא מעליב אותם. החומר שאני מציג נוגע גם להם. אני מאיר גם את מצבם. גם הם פליטים, כמו מחמוד ררוויש וכמו יוסף שילוח."